

A Fővárosi Ítéletábra a Menyhárt Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Menyhárt Ádám ügyvéd) által képviselt dr. II.rendű felperes neve (.....) II. rendű és III.rendű felperes neve (....) III. rendű felpereseknek a dr. Rátky és Társa Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Rátky Miklós ügyvéd) által képviselt alperes neve (.....) alperes ellen kártalanítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék által 2019. január 29. napján 2.P...../2011/171. számon meghozott ítélete ellen a II. rendű felperes részéről 172. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja és arra is kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a II. rendű felperesnek 11.000 (Tizenegyezer) forint tőke után 2010. január 12-től 2013. június 30-ig a késedelemmel érintett naptári félév utolsó napján, míg 2013. július 1-től a megfizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot, míg a II. rendű felperes által az alperes javára fizetendő perköltség összegét, 200.000 (Kétszázezer) forint + áfa összegre leszállítja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű felperesnek 20.000 (Húszezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból, valamint 81.300 (Nyolcvanegyezer-háromszáz) forint fellebbezési illetékből álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a II. rendű felperesnek 11.000 forintot, a III. rendű felperesnek 92.000 forintot, míg ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította. A II. rendű felperest 1.270.000 forint, a III. rendű felperest 635.000 forint perköltség alperes javára történő 15 napon belüli megfizetésére kötelezte.

Az ítélet tényállása szerint a II. rendű felperes tulajdonát képezi a Győr külterület .../107 hrsz. alatt felvett, míg a III. rendű felperes tulajdonát képezi a .../6 helyrajzi számú mezőgazdasági művelési ágú külterületi ingatlan. A II. rendű felperes tulajdonát képező ingatlan Győr város külterületén a T. út mellett található, a III. rendű felperes 1/2 tulajdoni arányát képező ingatlan pedig Győr külterületén Gy. N. részéhez közel fekszik.

Az alperes mint a villamosenergiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (Vet.) szerinti átviteli rendszerirányító engedélyes számára a Győri **MMBH** vezetékjog létesítését engedélyezte többek között a perrel érintett két ingatlan tekintetében. Az alperes a **GA Bt.** által készített szakvélemények alapján a II. rendű felperes számára a .../107 hrsz. alatti ingatlan tekintetében 276.327 forint, míg a III. rendű felperes számára a .../6 szám alatti ingatlan 1/2 tulajdoni illetősége után 712.310 forint kártalanítási összeget ajánlott fel.

A felperesek az ajánlatot visszautasították. Az alperes megbízottja az eredeti kártalanítási összegeket megemelve a II. rendű felperes számára 399.225 forint, míg a III. rendű felperes számára 894.772 forint kártalanítási egyezségi ajánlatot tett 2010. október 5-ei levelében, a felperesek azonban ezen összegeket sem fogadták el.

A II. rendű felperes módosított keresetében 2.027.000 forint, a III. rendű felperes 2.747.500 forint kártalanítás, és ezen összegek után 2010. január 12-től a kifizetésig a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére kérték az alperes kötelezését.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. A kereset jogalapját nem, kizárólag annakösszecszerűségét vitatta annak jelentős eltűlzottságára hivatkozással.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét kis részben megalapozottnak találta. Határozatát a Pp. 177. § (1) bekezdésére és 182. § (3) bekezdésére alapította.

Megállapította, hogy a felek között a jogalap tekintetében nem volt vita, ezért e körben az ítélet részletes indokolását mellőzte. Az összecszerűség vonatkozásában Dr. L.Á. szakvéleményét vette alapul ítélezése során. A felperesek követelését a szakvéleményben foglaltak alapján a II. rendű felperes tekintetében 11.000 forintban, a III. rendű felperes vonatkozásában 92.000 forintban látta megalapozottnak. Nem találta alaposnak ugyanakkor az ezen összegek után érvényesített késedelmi kamatkövetelést arra alapítva, hogy az alperes a teljesítést felajánlotta jóval nagyobb összegek tekintetében a felperesek felé, amit a felperesek nem fogadtak el. Így az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a teljesítéssel késedelembe nem esett, ezért a felperesek kamatot nem számíthatnak fel. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperesek keresetének kis részben helyt adott, míg azt nagyobb részben elutasította.

A perköltségről a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a pernyertesség-pervesztesség arányára - a II. rendű felperes esetében 0,17 %, a III. rendű felperes vonatkozásában 3,35 % - tekintettel rendelkezett. Az ügyvédi munkadíjat a II. rendű felperes tekintetében 1.000.000 forint + áfa, a III. rendű felperes vonatkozásában 500.000 forint + áfa összegben állapította meg mérlegeléssel.

A határozattal szemben a II. rendű felperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a megítélt 11.000 forint kártalanítás után az alperest 2010. január 12-től a kifizetésig járón a Ptk. szerinti törvényes késedelmi kamat megfizetésére kötelezését, valamint a II. rendű felperes által az alperes javára megítélt perköltség összegének 254.000 forintra történő leszállítását kérte.

A kamatkövetelés tekintetében arra hivatkozott, hogy a kártalanítás után járó kamat a kár bekövetkeztének időpontjától kezdve esedékessé vált függetlenül attól, hogy a kártalanításra kötelezett milyen összeget ajánlott fel.

Az alperes javára a II. rendű felperes által megfizetni rendelt ügyvédi munkadíjat arra alapítva támadta a fellebbezés, hogy az álláspontja szerint nem áll arányban a per tárgyának értékével és nem felel meg a vonatkozó IM rendelet rendelkezéseinek sem. Az IM rendelet alapján az alperes javára még az eredeti 6.166.600 forintos pertárgyérték alapulvételével is 308.000 forint ügyvédi munkadíj járna. A mintegy négyszer magasabb összegű perköltség megállapításának nem lehet indoka az a tény, hogy az eljárás majd 8 évig húzódott, ez ugyanis egyik félnek sem felróható okból történt, mivel mindegyik fél igénybe vette a per során azon eljárásjogi eszközöket, amelyeket a jóhiszemű pervitel keretei között megtehetett. Az alperes soha nem vitatta a kereset jogalapját, csak annak összecszerűségét, ami pedig szakértői kérdés volt. Az ügy központi lényege tehát nem jogkérdés,

hanem szakkérdés, amely a szakértő kompetenciájába tartozott. Mindemellett rendkívül méltánytalan, hogy a II. rendű felperes a 8 éves pereskedést követően úgy jut 11.000 forinthez, hogy ezzel párhuzamosan 1.270.000 forintot kelljen az alperes részére perköltségként megfizetnie, főleg annak fényében, hogy saját jogi képviselőjét és a szakértői díjakat is a II. rendű felperes állta, illetve előlegezte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet II. rendű felperes fellebbezésével támadott részének helybenhagyására irányult.

Fellebbezéssel nem volt támadott az elsőfokú ítéletnek az alperest a II. rendű felperes javára 11.000 forint, míg a III. rendű felperes javára 92.000 forint megfizetésére kötelező, az ezt meghaladó keresetet elutasító, valamint a III. rendű felperest az alperes javára 635.000 forint perköltség megfizetésére kötelező rendelkezése, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján nem érintette.

A II. rendű felperes fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság döntésével a Fővárosi Ítéltábla csak részben értett egyet az alábbiak szerint.

Alappal hivatkozott a II. rendű felperes a fellebbezésében arra, hogy téves volt a II. rendű felperes kamatkövetelését elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés. A II. rendű felperes javára járó kártalanítás összegét az elsőfokú bíróság a 2009. évi ár- és értékviszonyok alapján határozta meg 11.000 forintban arra alapítva, hogy a vezetékJogot engedélyező határozat 2009. május 20. napján emelkedett jogerőre, mely időpontban a II. rendű felperes ingatlanában bekövetkezett, a szakértő által megállapított értékcsökkenés összege 11.000 forint volt.

A vezetékJog létesítésével összefüggő kártalanítás szabályait villamosenergia-ipari építésügyi hatósági eljárásokról szóló 382/2007. (XII.23.) Korm. rendelet 10. §-a, míg a vezetékJog létesítésének jogszabályi hátterét a Vet. 121. § (1) és (2) bekezdése, illetve 123. §-a alapítja meg.

A kormányrendelet 10. § (1) bekezdése szerint a Vet. 121. §-ában meghatározott jogok gyakorlása során az ingatlan használatának akadályozásával vagy korlátozásával okozott kárral összefüggésben fizetendő kártalanítás összegében a hálózati engedélyes és az ingatlan tulajdonosa állapodik meg. Megállapodás hiányában a hálózati engedélyes a végleges engedélyben foglalt jogainak gyakorlását csak akkor kezdheti meg, ha a saját költségére készítendő szakvéleményben foglalt kártalanítás összegét az ingatlantulajdonosnak átadta, vagy annak az ingatlantulajdonos részére történő bírósági letétbe helyezését kezdeményezte bírói letéti számlára történő átutalással, és erről az átutalás bizonylatával az ingatlan tulajdonosát hitelt érdemlően igazolható módon értesítette. Ha a tájékoztatásra az ingatlantulajdonos érdekkörében felmerült ok miatt nem kerül sor, az engedélyes köteles erről az engedélyező hatóságot a tájékoztatást kizáró ok igazolásával egyidejűleg tájékoztatni.

A (2) bekezdés értelmében a kártalanítási összeg megállapítására a határozat véglegessé válásának időpontja az irányadó.

A (3) bekezdés szerint ha a hálózati engedélyes a végleges határozatban foglalt jogai gyakorlása során tevékenységével összefüggő kárt az ingatlan tulajdonosának nem fizeti meg, az általa felajánlott és az ingatlan tulajdonosa által át nem vett összeg, valamint a fizetési biztosíték a kártalanítást nem fedezi, vagy az ingatlan tulajdonosa a kártalanítás összegével nem ért egyet az ingatlan tulajdonosa további igényét bírósági eljárás során érvényesítheti.

A fentiek tükrében alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy mivel a II. rendű felperes a részére felajánlott kártalanítási összeg átvételét megtagadta, az alperes a kártalanítás megfizetésével késedelembe nem esett. A kormányrendelet ismertetett rendelkezése szerint a hálózati engedélyes - amennyiben az ingatlan tulajdonosával nem sikerül a kártalanítás összegében megállapodnia - a saját költségére készítendő szakvéleményben foglalt kártalanítás összegét az ingatlantulajdonosnak át kell hogy adja vagy azt az ingatlantulajdonos részére bírósági letétbe kell helyezze bírói letéti számlára történő utalással, és erről az ingatlan tulajdonosát az átutalás bizonylatával hitelt érdemlően értesítenie kell ahhoz, hogy a végleges engedélyben foglalt jogainak gyakorlását megkezdhesse. Az alperes e kötelezettségének a jogszabályban írt határidőben nem vitásan nem tett eleget, ezért késedelme a kártalanítási összeg megfizetése tekintetében megállapítható.

A késedelem objektív jogkövetkezménye a Ptk. 298. § a) pontja és 301. § (1) bekezdése értelmében a törvényes mértékű késedelmi kamat, amelynek megfizetésére kötelezte a másodfokú bíróság az alperest. A kamat mértéke a Ptk. 301. § (1) bekezdése törvényszövegének változása folytán 2010. január 12-től 2013. június 30-ig a késedelemmel érintett naptári félév utolsó napján, majd 2013. július 1-től a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyezik meg.

Alapos volt a II. rendű felperes fellebbezése a perköltség tekintetében is. Helytállóan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj mértéke eltúlzott. Az alperes jogi képviselője megbízási szerződést nem csatolt, ezért vonatkozásában a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja szerint kalkulált ügyvédi munkadíj megállapításának van helye. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla az eredeti 6.166.600 forintos, majd a leszállított 2.027.000 forintos pertárgyérték, valamint az elsőfokú eljárásban elvégzett ügyvédi tevékenység, továbbá az ügy bonyolultsága, és az alapján állapította meg, hogy a perben csak a keresetösszezszerúsége volt vitatott, amelynek megállapítása nem jogi, hanem szakkérdés. Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az alperesi jogi képviselő által elvégzett munkával az ismertetett körülmények következtében 200.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjat látott arányban állónak.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve annak fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az alperes javára a II. rendű felperes által fizetendő perköltség összegét 200.000 forint + áfa összegre leszállította, és az alperest a 11.000 forint összegű kártalanítás után 2010. január 12-től a törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére kötelezte.

Az eredményesen fellebbező II. rendű felperes javára a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint állapított meg másodfokú perköltséget, amelynek meghatározása során a felperes által lerótt fellebbezési illetéket, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) (5) és (6) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján mérlegeléssel, az elvégzett tevékenységgel arányban állóan megállapított ügyvédi munkadíjat vett figyelembe.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

, 2019. április 30.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró